

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
*	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
/	แทน	ระยะของการทดลอง
G	แทน	กลุ่ม
/ x G	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์
และกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะก่อน
การทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มทดลองที่ได้ รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	ระยะ			คนที่	ระยะ		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ติดตามผล		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ติดตามผล
1	69	116	91	1	74	98	61
2	72	99	115	2	74	74	69
3	63	121	97	3	68	77	136
4	73	133	136	4	72	75	70
5	69	85	91	5	70	76	121
6	62	127	131	6	62	82	75
7	73	118	119	7	73	69	59
8	51	89	114	8	71	71	78
รวม	532.00	888.00	894.00		564.00	622.00	669.00

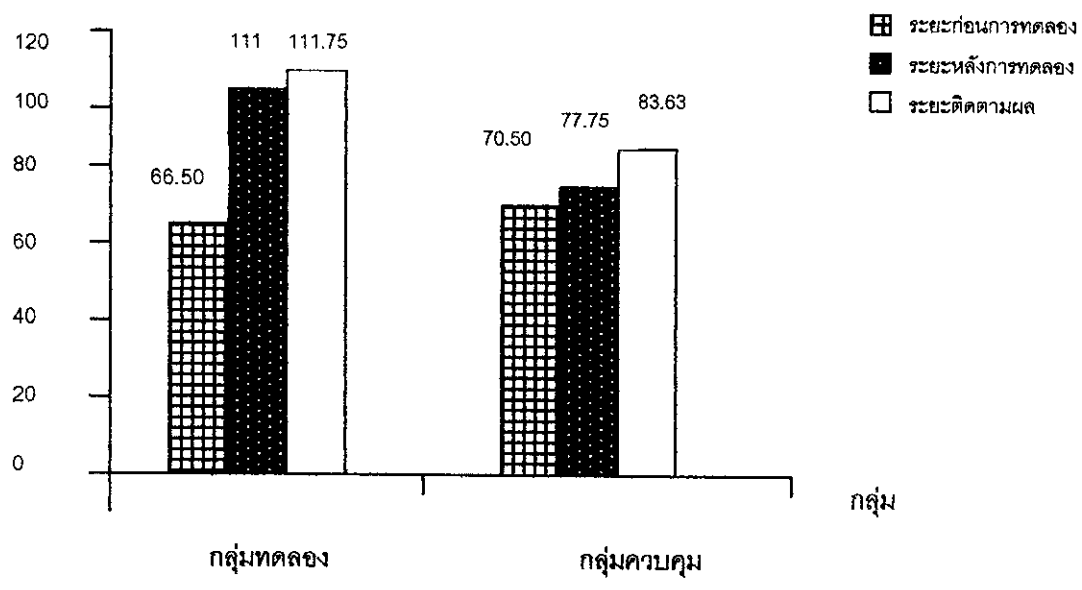
จากตาราง 4 พบว่า คะแนนความตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแบบเกสตัลท์ และเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 5 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแบบเกสตัลท์ ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	S.D.	N
กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์	ก่อนการทดลอง	66.50	7.56	8
	หลังการทดลอง	111	17.80	8
	ติดตามผล	111.75	17.34	8
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	70.50	4	8
	หลังการทดลอง	77.75	9.07	8
	ติดตามผล	83.63	28.70	8

จากตาราง 5 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง เป็น 66.50 และ 70.50 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 7.56 และ 4 ในระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองเป็น 111 และ 77.75 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 17.80 และ 9.07 ส่วนในระยะติดตามผล มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองเป็น 111.75 และ 83.63 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 17.34 และ 28.70 ตามลำดับ

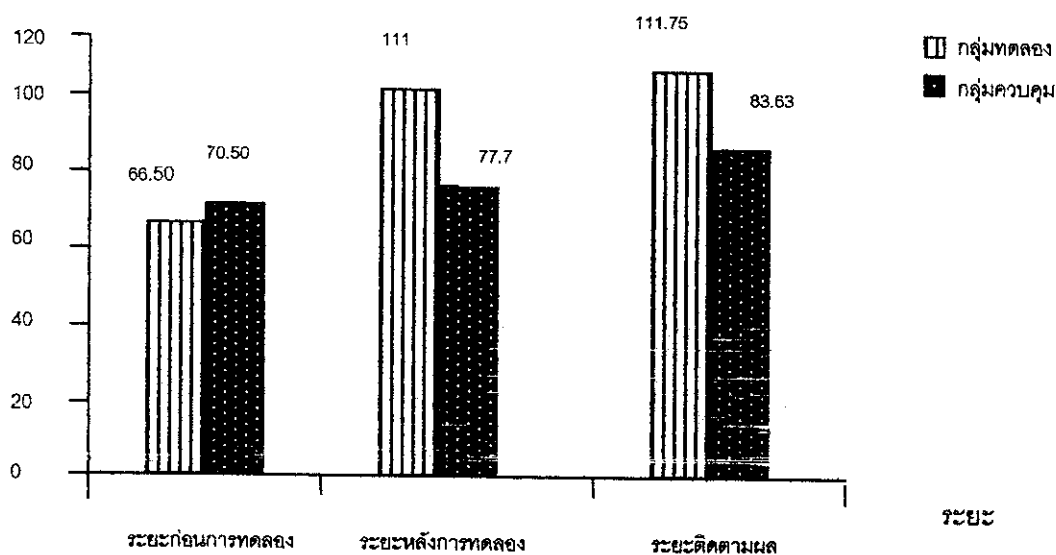
คะแนนเฉลี่ย
ความตระหนักรู้
ในตนเอง

ภาพที่ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุม ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

จากภาพ 4 พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ก่อนการทดลองเป็น 66.50 ระยะหลังการทดลองเป็น 111 ซึ่งเพิ่มขึ้นจาก ระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 44.50 ส่วนระยะติดตามผลมีค่า 111.75 เพิ่มขึ้นจากในระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 45.25 และสูงกว่าระยะหลังการทดลองเท่ากับ .75 เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองก่อนการทดลองเป็น 70.50 ระยะหลังการทดลองเป็น 77.75 ซึ่งมีค่ามากกว่าระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 7.25 ส่วนระยะติดตามผล มีค่า 83.63 ซึ่งสูงกว่าระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 13.13 และระยะหลังการทดลองเท่ากับ 5.88

คะแนนเฉลี่ย
ความตระหนักรู้
ในตนเอง

ภาพที่ 4 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองระยะต่าง ๆ ของการทดลองในกลุ่มของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม

จากภาพ 5 พบว่าระยะก่อนการทดลอง เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองต่ำกว่าเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มควบคุม เท่ากับ 4 ในระยะหลังการทดลอง เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่าเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มควบคุม เท่ากับ 33.25 และในระยะติดตามผล เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มควบคุม เท่ากับ 28.12

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	15	8710.65		
Group (G)	1	4389.19	4389.19	14.2194*
Ss w/in groups	14	4321.46	308.68	
Within subjects	32	18287.33		
Interval	2	8172.79	4086.40	16.6952*
IxG	2	3261.13	1630.56	6.6618*
IxSs w/in groups	28	6853.42	244.76	
Total	47	26997.98		

** $F_{.05}(1, 14) = 4.6, F_{.05}(2, 28) = 3.34$

* $p < .05$

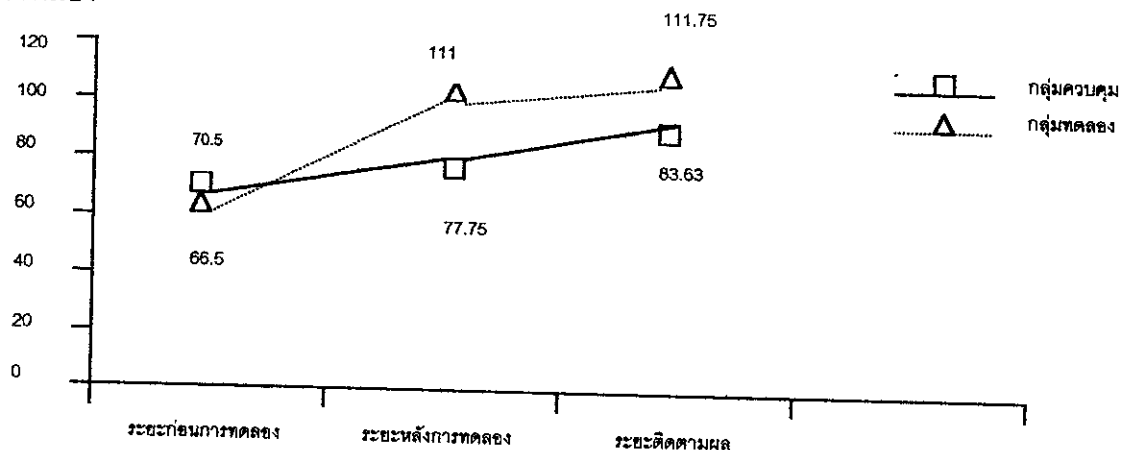
จากตาราง 6 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ วิธีการทดลองและระยะเวลาส่งผลร่วมกันต่อความตระหนักรู้ในตนเอง สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

คะแนนเฉลี่ย

ความตระหนักรู้

ในตนเอง

ภาพที่ 5 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการรักษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม กับ ระยะของการทดลอง

จากภาพ 6 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีการเปลี่ยนแปลง ของคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง โดยในระยะหลังการทดลอง เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่าเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กลุ่มควบคุม และในระยะติดตามผล เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมเช่นกัน แสดงให้เห็นว่า วิธีการทดลองกับระยะของการทดลองนั้น ส่งผลต่อความตระหนักรู้ในตนเองร่วมกัน จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของกลุ่มทดลองเพิ่มสูงขึ้น

ดังนั้น จึงพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	64.00	64.00	0.2405
Within group	42	11174.88	266.07	

$$F_{.05} (1, 41) = 4.08$$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Weich-Satterthwaite (Howell, 1992, p. 451) ได้ค่า df = 41

จากตาราง 7 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ค่าเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	4422.25	4422.25	16.6207*
Within group	42	11174.88	266.07	

$F_{.05}(1, 41) = 4.08$

* $p < .05$ ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 1992, p. 451)
ได้ค่า $df = 41$

จากตาราง 8 พบว่า ในระยะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง
ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษา
แบบเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยระยะหลัง
การทดลองกลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแบบเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่า
กลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผล

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	3164.06	3164.06	11.8919*
Within group	42	11174.88	266.07	

$F_{.05}(1, 41) = 4.08$

* $p < .05$ ปรับค่า ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwaite (Howell, 1992, p.451) ได้
ค่า $df = 41$

จากตาราง 9 พบว่า ในระยะติดตามผล คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของ
เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบ
เกสตัลท์ และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระยะติดตาม
ผล กลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแบบเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองสูงกว่ากลุ่ม
ควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการรักษาแบบเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	7	2537.83		
Interval	2	10742.33	5371.17	34.4043*
Error	14	2185.67	156.12	
Total	23	15465.83		

$F_{.05}(2, 14) = 3.74$

$*p < .05$

จากตาราง 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพื่อจะได้ทราบว่าระยะเวลาในการทดลอง ระยะเวลาใดได้ผลแตกต่างกันอย่างไร ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบรายคู่โดยวิธีของ นิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method) พบผลความแตกต่างดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองเป็นรายคู่ของ เด็กและ เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษา แบบเกสตัลท์ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล ด้วย วิธีทดสอบแบบ นิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

$\bar{X}$	ระยะก่อนการทดลอง	ระยะหลังการทดลอง	ระยะติดตามผล
	66.50	111	111.75
66.50	-	44.50*	45.25*
111		-	0.75
111.75			-
R		2	3
$q_{.95}(r,14)$		3.03	3.70
$q_{.95}(r,8) \sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		13.39	16.34

* $p<.05$

จากตาราง 11 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ในระยะหลังการทดลอง สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ในระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ในระยะหลังการทดลอง แตกต่างจากระยะติดตามผล อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ วิธีการทดลอง คือ การให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ ส่งผลให้ความตระหนักรู้ในตนเอง สูงขึ้น และมีความคงทนจนถึงระยะ 2 สัปดาห์หลังการทดลอง

ตารางที่ 12 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาในเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	7	1783.63		
Interval	2	691.58	345.80	1.0371
Error	14	4667.75	333.41	
Total	23	7142.96		

$F_{.05}(2,14) = 3.74$

$*p < .05$

จากตาราง 12 พบว่า ค่าเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเองของเด็กและเยาวชนในสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง
และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลค่าเฉลี่ยความตระหนักรู้ในตนเอง
ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง แต่
ไม่พบความแตกต่างกันระหว่างระยะก่อนการทดลอง กับระยะหลังการทดลองและระยะติดตาม
ผล